

Mladi slikar Brane Širca skuša doseči v svojem slikarstvu nov prostor. Kajti: »slikarski proces je v svojem temeljnem bistvu strategija tavanja, saj nikoli zares ne veš, kam te bo slika pripeljala. Tudi če slediš trdno postavljenim smerem, se vedno izkaže, seveda v primeru, da se resno potopiš v medij, da si se dotaknil novega prostora. In obratno, da se je novi prostor dotaknil tebe.«

Besede slikarskega kolege in teoretika Roberta Lozarja se mi zdijo primerne za uvod v nastajajoči likovni izraz, potem ko se je mladi Širca priključil vrsti umetnikov, ki se že skozi stoletja ukvarjajo z numeroško opredelitvijo, razdelitvijo, kodifikacijo, novo magično utopijo prostora, in ki je prav v kubizmu, se pravi na začetku modernistične misli, postavil določene, izbrane teoreme.

Je v tej nepregledni vrsti, ki se opredeljuje s posebno numerično senzibilnostjo, lahko dandanes pridati kaj novega? Širca je med maloštevilnim slovenskimi umetniki, ki se zdi, da na svoj lastni način raziskuje v tehniki kolaža, tudi »najdenega predmeta« vse do razpona proti slikarski gesti. Proti vsakdanji številčni emblematiki, da, celo proti obnovi postkonceptualistične misli... in to tisti prostor, ki je prostor njegovega življenjskega tveganja in ki je tudi prostor njegovega umetniškega bivanja.

Kjati magija števila, številčk, prenesena v razkrivanje« temeljnega reda sveta, povezanega z zgradbo stvari in znanostjo, v odkrivanje števila v stvareh samih, ki nam dajejo tudi mistično lastnost in pomen stvari« (Brane Širca), je očitno bogato, še vedno ne do konca raziskano izrazno področje, ki tedaj omogoča neštne rešitve tudi v vizualnosti današnjega sodobnega trenutka. Vsekakor ne na grobo usmerjevan in manifestativen, temveč na preišljeno sublimiran način.

Aleksander Bassin